

ОЛИВЕР СЕРАФИМОВСКИ

ГО ВДИШУВАШ МОЈОТ ЗБОР

СКОПЈЕ, 2013

ОЛИВЕР СЕРАФИМОВСКИ

**ГО ВДИШУВАШ
МОЈОТ ЗБОР**

Скопје, 2013

СОДРЖИНА:

Сета болка	5
Ме понижи со бакнеж	6
Лежиме заедно	7
Приватен Ромео	8
Потребата за жед...непресушна	9
Пронајди ме	10
Колку ли лица само минаа	11
По мирисот те најдов	12
Ја мразам таа насмевка	13
Крвникот	14
Разголен пред вистината	15
Свер со бедна суета	16
Магла	17
Црна	18
Стаклен поглед и затворена приказна	19
Сами...	20
Потонат во синиот океан	21
Твоето сонце...твоето сонце да го видам...наназад	22
Разголена приказна	23

Твојот вкус обвинен со тајна	24
Вечен оган	25
Искрено	26
Со мене се сладеа	27
Бесмртни емоции	28
Врежани иницијали	29
Заедно во еден момент	30
Во ноќта	31
Убава мисла	32
Со сјајот на очите	33
Го вдишуваш мојот збор	34
Удавени во сопствената идиотштина	35
Додека ветрот на размисла ме кани	36
Го плукна в очи	37
Ги посака ѕвездите и месечината	38
Дождлива игра распрсната на ситни атоми	39
Сосем обичен ден	40
За навек името е врежано	41
Љубов сокриена	42
Човек без лик	43
Силно ја прегрнав љубовта	44

Сета болка...

Сета болка се збрала во една грутка
која стои како Сизифов камен...
верувај, со мојава сила ја туркам... паѓа
но, повторно стои онаму од каде тргна
среќна сум, а тажна и загубена како Ана Каренина
силна, а кршлива како сува гранка
повредена... до сржта на моето битисување... љубовта
дишам од секоја пора на кожава моја
а воздух немам
убавина во очи од солзи немам
среќа во нив во огледало не гледам
љубов имам... а, што или поточно каде е љубовта?
мојава душа ја чувствувам како соба без врата
само провев ја дува
верувам...сакам да верувам дека и за мене среќа има
...има... но, каде е и зошто ми бега?
кога во мојава темнина јас ќе се најдам...
а, страв ми е да сум сама
од тој момент
животната светлина ќе ја примам...
светлина на вистина, искреност и моја потполност...
и покрај сета болка

на Калина

Ме понижи со бакнеж
Со усните памук меки
Со вкусовите твои
Ме однесе на пат
Со мислите
На кој видов
И сеништа и вили
И дождови и сонце
Со усните
Само моите ги допре
И ја видов насмевката
Која вели:
„Љубам... задоволно љубам...“

Лежиме заедно

На креветот мекиот чаршаф
две тела го собрале
до состојба
кога самиот почнува да се загушува
а само до пред некоја минута беше измазнет
онака лежерно проучувајќи го секое наше движење
без да изусти дека му сметаме во неговата бежтежинска состојба
пред да го обесиме на две штипалки кои го стискаат
за да може да се протне меѓу двете тела
го тргнав од мене
те покрил како пердув
обидувајќи да те милува
го тргнав... љубоморно
и почнав...
да те милувам со врвот на прстите по стомакот
гол е
колку ти е само мека кожата
чувствувам дека е растеглива
знаеш и самата зошто
многу е убаво чувството
кога те гледам
со затворени очи
како уживаш во мојата приказна
која ти ја шепотам по стомакот
но не ти ја откривам
иако ме молиш...

ќе ти ја кажам кога ќе лежиме сите заедно

Приватен Ромео

Полека
заминува и овој ден
во заборав
бидејќи утрешниот
ќе ги потисне сите претходни приказни
кои со ништо нема да бидат поинтересни
од оние кои ги слушаме секојдневно

летни низ приказните
и како пердув слетај
на перницата
на која ги милувам моите соништа
и тивко потшепни
нека одзвони твојот глас
раскажувајќи ми ја приказната
за љубовта
во која јас сум твој приватен Ромео
бидејќи се до тебе
јас... твој приватен Ромео

Знам
дека кога ќе ти ја подарам
месечината
ќе ја прегрнеш како што ме прегрнуваш
силно, недозволувајќи да замине
со првите зраци на сонцето
кое го исцртува мојот лик
на твоето тело
кога ќе те допрам со усните
ги чувствувам сите вулкани активни
сета гориш
а јас се топам полека
на твојата гола кожа
за да те изгаснам
и полека ме размачкуваш
по себе
секоја моја студена капка
навлегува во секоја твоја пора
задоволувајќи ја потребата за жед
која по мене
знам е непресушна

Пронајди ме

Побарај ме во својата зеница
Каде како сенка
за секунда ќе исчезнам
поткрени го каменот
и само рој мали црви ќе здогледаш
како се вијат бегајќи
од силната светлина
зад ридот
каде сонцето
ќе се прекрши
од боите на виножитото
ќе ја собереш сета енергија
потребна
за да го отвориш срцето
и во него
во некоја од коморите
ме пронајдеш

Колку ли лица само минаа
и со своите злбни очи
се обидоа да ја пренесат
својата злоба врз нас
а ние
ја зедевме среќата
и заминавме
онаму каде се посветивме
еден на друг
седејќи на крајбрежјето
заедно со среќата во нас

По мирисот те најдов
скриена зад тешката завеса
осамена
во неколку концентрирани кругови
си ја затворила љубовта

...

те бакнав
за да го смирам
твојот монолог
во сонот наизуст кажан
и полека се сврти на другата страна
од која ќе започне нова приказна
само во твојот сон раскажана

Ја мразам таа насмевка

Се насмевна
(колку само ја мразам таа насмевка)
а, со неа само го уби
и она малку човечкото
што мислев дека го имаш
(Ах, се излажав)
и си плукнав в лице
во одразот во кој верував
дека постои човечност

Крвникот

Крвникот
над нив
со болна мисла
да дава и зема живот
крвнички и цинично
се смееше
додека го молеа
да ги помилува
од казната изречена
и глупоста која
го имаше обземено
но, не ја научи лекцијата
дека неговата глава
ќе биде покажана и фрлена
на масата гладна за циркус
која задоволно ќе ејакулира
на расфрланото и растргнато тело
по правта на паланката
за да и во смртта
му одсвонуваат
криците на оние кои
под него лазеа и молеа
за спас
и во само еден момент
да се сладат со крвта негова
за паметник на следните

Разголен пред вистината

Ох, слатка љубовнице
те повикувам
лудост моја
да ме обземеш
сиот
полека
ти слатка љубовнице
ме испиваш
до последна голтка
и се разложуваш
во мојата сивкаста материја
за да ме излудиш
наочиглед на сите...
на сите вистини-лаги
на изречени-некажани зборови
пред сите ме разголуваш
со крик во ветер
распослан
да се одбранам
од зборови кои во мене одзвонуваат:
„ЛУД СТЕ ВИЕ, СИНУ НА ВИСТИНАТА!!!“

Свер со бедна суета

Го мразам тој лик
и сакам да му го кажам тоа во лице
за да го почувствува мојот гнев
лик на свер... одвратен
влегов во утробата
негова... на сверот
и однатре да почнам
да го демантирам системот
кој произведува машини
кои ниту себе си неможат да се одржат
а да не зборуваме за цел погон
мравки кои треба да создадат
иднина
но...
тоа нема никаква врска со него
и глупоста која го одржува
за да тој ја нахрани својата бедна суета
... системска

Магла

Како со нож
ја сечев...
со секој мој чекор
барајќи ја твојата рака
задскриена во еден агол
за да ја пронајдам
и да ја почувствувам, како што ме препознаваш
дека сум тука, за тебе... за двајцата
...ја подадов мојата искреност
да ја зграбиш
и низ оваа магла
која со нож ја сечеш
да ме пронајдеш
стуткан од студ
како ја чекам твојата љубов

Црна

Во косата
Во очите
Во усните
Црна во лицето
Телото
Како антилопа во бегство
Градите како тотем изрезбан во дрво
Нозете цврсти како дрва среде савана
Црна, со прекрасна бела насмевка
Мистична како црна магија
Енергична во борбата за слобода
Рацете подадени кон небото
Во молитвен танц за дождец
Да ја покрие сувата земја
Со солза во окото
За детето кое моли
Силна
Да го спаси
Жена со бреме обременето
Со верба
Со надеж
Со љубов

Стаклен поглед и затворена приказна

Ја затвори приказната
која беше испишана
со нејасни знаци
од самиот почеток
нејасна за читање,
прераскажување,
а камо ли за живеење
ја затвори
вратата
на оваа приказна
оставајќи ја
тапо
нејасно
да го гледа
со нејзиниот стаклен поглед
полн со омраза

Сами...

Магловито утро
И јас сам со него
Загубен во магичен круг
ги гледам неговите линии
Кои се движат полека кон мене
Од другата страна си ти
И градот пуст
Со дождовни капки на лицето
Ти...
Од другата страна јас...
Ти и јас...
Ме сечат замислените линии
Срипувам во сон
Тука сме ти и јас
Или јас и ти
Сами

Потонат во синиот океан

Барам мир
самотија
да ме исполни
и да отпатувам
далеку
без образложение
одговор
даден на парче лист хартија
на кој ќе ги излеам сите лаги
кои сакаш да ги чуеш
без да почувствувам грижа
дали ќе ми веруваш
бидејќи ќе бидам длабоко
потонат на дното
на синиот океан

Твоето сонце... да го видам твоето сонце... наназад

Одевме наназад
зборувавме дазанан
тргнавме кон будните
затворени во бескраен свет
свет во кој се оние
бесмртните
кои и љубовта и омразата
ја спознаа на кратко, но болно
Како Ромео и Јулија
Парис и Елена
Спасе и Цвета

ме гушкаш
силно како руска тајга
и ме внесуваш наназад
зборувајќи ми дазанан
низ железната врата
по која остана
да ни одсвонува нејзиното чкрипење
студ и темнина
никаде светлина
ниту твоите очи
да ги видам
освен по здивот
и топлината на твојата рака
по друго и не треба да те препознаам

доцна е за љубов
и предоцна за омраза
едноставно
гризни дел од мене
и пушти ме да заминам
со болка... на светлина
а јас ти го оставам мојот мирис
да навлезе во секоја твоја пора
пушти ме да заминам наназад
и сето ова да ти го кажам дазанан
само за да го видам твоето сонце
Само твое

Разголена приказна

Полека... ти приоѓа одзади
те бакнува... те прегрнува
ти ги подава рацете
те голтнува... насмеан
и те води низ приказна
долга
по некогаш убава... по некогаш грозна
среќна и болна
шетате по патека широка и светла
или пак тесна и темна
од неа не сакаш да избегаш
за да се скриеш во себе си
туку се разголуваш целосно
пред сите
за да ја прочитаат твојата приказна
која едноставно се вика
љубовна

Твојот вкус обвинен со тајна

Највкусна си
кога ќе ја вкусам твојата сол
од телото кое страстно
ја завршило својата игра
задоволен ги вкусувам твоите гради
почнувам да го откривам
зачинот со кој ме привлекуваш
а те вкусувам
со јазикот на кој се топат
твоите зборови
за да полека ја соцвакам твојата тајна
со која заведуваш

Вечен оган

земи ме
пробај ја крвта моја
густа...црвена
тешка
како т'гата кон југот
полека испразни ме
кога ќе завршиш со оваа сеанса
легни до мене
загреана
стопли ја мојата студеност
со усните помини
по кожата која пука
пушти ги внатре
своите топли зраци
да запалат оган
мој вечен оган

Искрено

Летнаа покрај мене
Зборови
Кои не ги разбрав
За кои немав мудар одговор
Освен да им довикнам
Најсилно
ЕС ЕТИБЕ
Да и најискрено тоа го мислев
ЕС ЕТИБЕ
ДА
ЕС ЕТИБЕ

Остана само да ми одзвонува
Мојот глас
Заедно со она што најискрено го мислев
ЕС ЕТИБЕ
ДА
ЕС ЕТИБЕ

Со мене се сладеа...

Ја спуштив главата
На твоите гради
И веднаш заспав...

... во одаја
полна со чудни женски битија
непознати
играа околу
приближувајќи се кон мене...
со рацете почнав да мавтам
да се бранам
а, тие...
освојуваа дел по дел
од мене
и се сладеа... допирајќи ме
со своите пластични усни
врескав колку што ме држеше гласот
но...
само јас го слушав
а тие...
се смееа
со своите отворени пластични усни

....се разбудив
на твоите гради
градите на мојата
надувана пластична кукла

Бесмртни емоции

„Ти воопшто не знаеш што е љубов...„
Рече и се повлече два чекори наназад
„Знам што е љубов... во неа го пронаоѓаш другиот во себе
Тоа е најважното во љубовта, кога најважен е тој... другиот
За тоа се работи кога е во прашање љубовта!
А јас се прашувам како може за неа да зборува личност која освен себе си
Не гледа никого друг... зарем таква личност може да зборува за љубовта...
Едноставно егоцентрична си... ти имаш љубов само за себе...„
Ги навлажни сувите усни после завршувањето на својот монолог
И ја погледна во нејзините зелени очи
„Ајде одговори ми,“ ја гледаше и ја молеше да му одговори онака како што
Само таа знаеше
Двајцата зборуваа за љубовта со омраза и лутина еден на друг
Меѓу нив немаше ништо друго освен разговор полн со омраза и лутина
„Ти говориш за љубовта? Тоа навистина нема смисла... љубовта или ја
доживуваш или не... љубовта е љубов и ништо повеќе за неа не треба да кажеш,
ништо. За неа правиш работи кои ти не можеш да ги разбереш бидејќи не си ги
доживеал, но тебе те познавам за да можам слободно да кажам дека ти љубовта
не ја познаваш, од причина што ти секогаш си бил од другата страна на љубовта...
зад границата од која љубовта почнува... никогаш ја немаш ниту почувствувано,
ниту си знаел да ја живееш... таа се живее, да таа се живее...„ заврши и го
погледна во неговите очи, полни со омраза и лутина, истите бесмртни емоции кои
тој ги гледаше во нејзините зелени очи
Бесмртни емоции на две личности во кои нема повеќе љубов

Врежани иницијали

Полека
сврти се и замини
замини и полетај
слободно
ти илузија
лажна измама
со наместени усни
меки
распукани
полни со крв
добив желба да потонам
длабоко
за да ги испишам моите иницијали
на површината
која заводливо ја милуваш со нив
ја исцртав првата буква
ги отвори полека усните
од болка
во тој момент ти се најубави
здивот
поминува по нив
студен е... студен
се исплаши
скокаш
додека ги врежувам подлабоко моите иницијали
твојата болка достигнува највисоко ниво
на издржливост
забрзано дишеш
го чувствуваш здивот
студен
срипуваш
кога конечно те обележувам
без чувство на вина
а потоа замини
слободно замини

Заедно во еден момент

Заедно
во моменти на среќа
кога ѕвездите ни се насмевнуваат
Се сакаме
или се сакаш себе си
и јас
во моменти на среќа
како во рајот
заедно
Се сакаме
од небото
не покрива
топла
ѕвездена покривка

Во ноќта...

Со телово те покривам
како прекривка
и само чекам
да заспиеш...

во ноќта
со облак дождовен
те освежувам
од игра со која те заведував... заведувам
едноставна... љубовна

Убава мисла

Заклучи ги лошите мисли
и голтни го клучот
за да останат длабоко
и изгнијат
од сопствената злоба
води љубов
со убавата мисла
слободно
помини по неа со врвот на прстите
нека те почувствува
заведи ја
насмевни и се
води љубов
со убавата мисла
остани во нејзината преградка
дозволи и
да те одведе
до крајот
со насмевка
по љубовта со убавата мисла

Со сјајот на очите

Со сјајот на очите призна
Моја си похота
би била со мене
сами... некаде
или пак на раскрницата
од мојата улица

со сјајот на очите
ме покори
да се разголам
за да ме одведеш
со тебе
во чувствена наслада

ги исклучи сите светла
сјајот на твоите очи
ги осветли двете голи тела
и додека градот спие
за нас љубовта штотуку почна

Го вдишуваш мојот збор

Прекрасно се движиш кон мене
полека
забележувам лице на жена
а во него лице на сите жени
мои
ги препознавам во тебе
гледам лице избраздено
од бакнежи
многу усни, сечии
на него оставиле траг
тоа си ти
ги препозна моите ноти
отсвирени низ песниве
и ги вметна во оквирот
на твојата љубов
да останат таму
за да можат други
во нив да се препознаат
слушајќи го твојот глас како наизуст ги опева
од твоите усни
со зборовите љубиш
како дете ги гушкаш
носејќи ги во себе
длабоко во твоите коски
низ волшебните раце
го растегнуваш моево тело
и секој мој збор
го вдишуваш
да остане тука, сега
и кога ќе заминам

Удавени во сопствената идиотштина

Го премачкав телово
Со потта за да можам да се провлечам
Расипано во една дупка
Онака генетски предодредено со ЧЕ
Како и сите радосно да се задоволам
Со радосниот крик: „ИМА И ПОЛОШО ОД ОВА!!!„
И се приближив до епицентарот
на оваа пеколна паланка
Која се гуши во својата прљава елегенција
И ја продава приказната
Преточена на парче бел мермер
Кој ладно покажува
Кон анусот на митското животно
За да можам да се премачкаме
со неговиот прекрасен измет
на прљавштина и лицемерие
без да видиме дека се давиме
во сопствената летаргија
без обид да испливаме
од сопствената идиотштина

Додека ветрот на размисла ме кани

Боли и боли
Природно е тоа
Не дека јас сакам или пак нешто ме тера
На такво чувство
Солза по којзнае кој пат
Капнува или пак не
само стои
во очите... две
и не дозволувам да паднат
како карпа со која би убил
поради тежината нивна
туку од нивната леснотија
а толку тешки
ветеров ми ја оладува мислата
но напротив не ја прочистува
за да мислата ја отргнам од лошата енергија
туку ветеров ме потикнува да размислувам на убавина
природа... слобода
енергија која е околу мене... во мене
размислувам за насмевка
за она лошото низ насмевка... лудост искажана
грешка имам
грешката е дел од мене
грешка е тоа што сум во моментот јас
ПРЕСЕЧИ... ОДЛУЧИ... ВИКНИ
За среќа... за живот
За себе... за другиот... за нас

Го плукна в очи

Ја исплука љубовта
на асфалтот
понеѓу флеките од растечено масло
продолжи да оди
и лутито промрморе:
„Проклет да е погледот... прв„

Ги посака ѕвездите и месечината

Посака
ѕвездите да те бакнат
и месечината да те прегрне

...

полека
на прсти
зачекорив по млечниот пат
и полека ги собрав
ѕвездите
во прекрасно подготвен букет
да ти ги подарам
за да те бакнуваат
додека не те прегрнам со месечината

Дождлива игра распрсната на ситни атоми

Дожжливо утро
а, на креветот празен
ти гола
сонуваш
и си поигруваш
со косата
заведуваш
со затворени очи
сета светиш
полиена од моите капки пот
со врвот на прстите
ги собираш
и ја спознаваш
мојата сол

дождлива ноќ
и на креветот топол
две тела
исполнети со
атомска енергија
во експлозија
на ситни атоми
го пополнуваат
секој кош
од собата темна

Сосем обичен ден

Низ облак намрштен
се пробива зрак
заводлив
кој со удар на рацете
по белиот ѕид
почнува игра страстна
и полека к`о љубовник лукав
ја зема в преградки
девојката
на ѕидот насликана
за миг...
и ја озарува насмевка мистична
...
во сосем обичен ден

За навек името е врежано

На каменот бел
го исклеса своето име
како паметник
во малата капела се помоли
да го чуваат сите свети
и на пат долг замина
во земја непозната
меѓу луѓе незналци

Години поминаа
а низ очи солзи протекоа
се сети на каменот
со името свое
само прашање пролета
дали е таму
како потсетник
за своето присуство
во земјата своја
каде ветрот те милува
а бранот со среќа те заплиснува
се присети
и повторно чиста солза
низ очи пролеа

Раце кои ветер
приказна животна издлабил
го помилува каменот
со своето име
кое како потсетник
го испиша,
кое времето и ветерот
го изабело,
но знаеше дека е тука... во срцето
за навек исклесано

Љубов сокриена

лежиме еден покрај друг
две тела испотени
од страст истоштени
очите говорат се
не зборуваме
молчиме
збор кажан...
непотребен е
само усни се допреа
топлина...
љубовна
низ тела проструи
во преградка
љубовта ја сокривме
како тајна
незнајна
од туѓи очи
скриена... заштитена

Човек без лик

Во талогот од кафе
прстите оставиле трага
на соголена душа
за да ја истражам
до најдлабоката точка...
скриен зад првиот свиок
сирка силуета на...
Човек без лик

Силно ја прегрнав љубовта

како пердув... лесен
се спуштив на твоите гради
цврсти
ја чувствував твојата топлина
која ме изгоре
оставајќи лузна
видлива
го слушав срцебиењето
кое во такт на тапан
го најавуваше
надоаѓањето на твојата армија
силна љубовна пешадија
која ја освои мојата
љубов
на убав и тивок начин
со погледот на твоите очи
допирот на меките раце
и се предадов...
за да силно ја прегрнам љубовта

Attribution-NoDerivs 3.0 Unported

You are free:

- ⊞ to Share - to copy, distribute and transmit the work

Under the following conditions:

- ⓘ Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- ⊞ No Derivative Works. You may not alter, transform, or build upon this work.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.